

Ἡ ἔκδοσις τοῦ Ἐθνικοῦ τούτου Ἄτλαντος ἐπερατώθη ἤδη ἐν Λειψία ἐντός δὲ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1889 δημοσιεύεται. Ὁ Ἱστορικοτοπογραφικὸς οὗτος Ἄτλας τοῦ Ἀγῶνος σύγκειται ἐκ 54 Πινάκων μεγάλου σχήματος καὶ ἀπαραμίλλου τέχνης, ἐν αὐτῷ δὲ, ὡς ἐν ἐξαισίῳ πανοράματι, ἀπεικονίζονται πᾶσαι αἱ γῶραι, ἐν αἷς διεδραματίσθησαν αἱ ναυμαχίαι καὶ πεζομαχίαι μετὰ τῶν Εἰκόνων τῶν Πρωταγωνιστῶν κλπ. κλπ. Τιμᾶται δ' ἐνταῦθα δρ. 30, καὶ ἀλλαχού δρ. 35.
Διὰ δὲ τοὺς Καθηγητὰς καὶ Διδασκάλους δρ. 25.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ζηλεύω πῶς δὲν μ' ἔκανε
ὁ Θεὸς μιὰ πεταλούδα
γιὰ νὰ πετάω ἔς τῶν σοφῶν
τάμαρανα λουλούδια
νὰ παίρνω μὲ μιὰ ρουφηξιά
τὸ μέλι τους τὸ δόλιο
ὅπου γητεύει τῆς καρδιαῖς
καὶ τῆ ψυχῆ μαγεύει.

Γιατί ὁ ἓνας ἄνθρωπος
νάχῃ μονοπωλεῖο
τῆ δύναμι τοῦ λογισμοῦ
καὶ ὅ,τι πῆ ν' ἀρέσῃ
κῆ ὁ ἄλλος ὁ κακόμοιρος
μηδ' ἓνα μόνο λόγο
νὰ μὴν μπορῆ κῆ αὐτὸς νὰ πῆ
χωρὶς νὰ κοκκινίσῃ ;
γιατί ὅλοι τριγύρω του
ψιθυρισμὸ ἀφίνουν
καὶ μὲ πικρὸ χαμόγελο
ἀνάμεσά τους λένε
καλλίτερα δὲ θάτανε
νὰ μὴ μωρολογούσε ;

Γιατί κ' ἐγὼ νὰ μὴ μπορῶ
γλυκὰ νὰ τραγουδήσω
καὶ τὴν καρδιά μίᾱς λιγερῆς
ν' ἀναποδογυρίσω
νὰ βγάλω μιὰ γλυκεῖα φωνή
νὰ ψάλω τῆ χαρά μου,
νὰ πῶ κ' ἐγὼ τὸν πόνο μου
νὰ σθῆσω τὸν καῦμό μου ;
καὶ ὁ δικός μου λάρυγγας
δὲν εἶνε καμωμένος
ἀπὸ τῆ λάσπη πούπλασε
ὁ Θεὸς τῶν ἀλλωῶν ;

Γιατί ἓνας καλότυχος
νὰ ἔχῃ μιλλιούνια
νάχῃ ἀμάξια κῆ ἄλογα
δούλους καὶ παραδούλους

παλάτια ὀλομάραμα
σερβίτσια φαρφουρένια
κῆ ὁ ἄλλος ὁ κακόμοιρος
νὰ μὴν ἔχῃ πεντάρα
νὰ μαγειρεύῃ πάντα του
φασόλια καὶ ρεβίθια
νὰ στρώνῃ τὸ κρεββάτι του
αἰώνια μοναχός του
νὰ κυνηγᾷ ἀδιάκοπα
λαγούς μὲ πετραχήλια
νάχῃ τὰ πόδια γι' ἀμάξα
τὰ χέρια του γιὰ δούλους
καὶ γιὰ παλάτι ὀλόχρυσο
μιὰ ἔρημη καλύβα ;

Γιατί ὁ ἄμοιρος φτωχὸς
νὰ κἀνῃ κάθε χρόνο
καὶ ἀπὸ ἓνα δυὸ παιδιὰ
κῆ αὐτὰ ὅλο κοριτζία
ὁ δὲ μιλλιουνάριος
ὁ Θεοσκοτωμένος
νὰ λαχταράῃ γιὰ παιδι ;
Νὰ τάξῃ εἰς τὸν ἅγιό του
κεριά καὶ λειτουργίαις
νὰ τὸν ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς
νὰ δῇ καμμιὰ ἡμέρα
κοντὰ εἰς τὸ κρεββάτι του
μιὰ κούνια τοῦ μωροῦ του ;

Μὰ ἴσια ἴσια γιὰ δ' αὐτὰ
εἶν' ὄμορφος ὁ κόσμος
κῆ ἂν ἦταν ὅλα ὅμοια
Θάταν μιὰ ἀηδία
ἂν ἔλλειπαν τὰ βάσανα
ἢ ζήλιας κ' ἢ λαχτάρας
θὰ βαρυσυταν κάθε εἰς
τὴν ἀνοστῆ ζωῆ του
καὶ θάστελλε στὸ μνήμά του
τὸ δόλιο τὸ κορμί του.

Ἐν Ἐρμουπόλει κατὰ Νεέμβριον 1888
Γ. Σ. Γ...ς.